

Învățătura sfintei noastre Biserici referitoare la darul sfânt al vieții

În societatea noastră de astăzi, mulți creștini nepriepând sensul creator și altruist al vieții, nu înțeleg nici menirea de a-și îndeplini în mod conștiincios datoriile lor creștinești. Unii mai slabi în credință și ispitiți de gândul de a-și făuri o viață mai ușoară, lipsită de griji și frământări, irosesc timpul și avutul lor în scopul satisfacerii gusturilor și plăcerilor deșarte iar alții încercați de ispitele și necazurile vieții, nemaiputând suporta sarcina căsătoriei, cad în deznădejde cu consecințe adeseori nefaste: certuri și neînțelegeri acute urmate de dezmembrarea familiilor prin divorț sau consimțământul reciproc al soților de a recurge la cea mai oribilă crimă: avortul. Pentru unii ca aceștia, practica avortului reprezintă un mijloc de a se degreva de obligațiile familiare ori de a-și asigura un trai cât mai comod și mai fericit, ușurat de greutățile și lipsurile specifice unei familii împovărate.

Iată semnul evident al necredinței și al iubirii de sine, „rădăcina tuturor relelor” în care cad victimă cei ce disprețuiesc sau răstălmăcesc scopul sublim al căsătoriei, și anume, acela de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu la opera de procreare a ființei umane și a împodobirii vieții omenești până la măsura desăvârșirii. Oare Dumnezeu, Stăpânul și dătătorul vieții, Care „a făcut dintr-un sânge tot neamul omenesc... d-ând tuturor viață și suflare și toate” (Fapte XVII, 25-26) nu se îngrijește de făptura Sa omul și de îndestularea acestuia cu toate mijloacele materiale necesare întreținerii vieții?

De ce atâta neîncredere în posibilitățile de trai pe care ni le oferă Dumnezeu, Cel ce dă hrană la tot trupul? Cel ce hrănește toată suflarea cu negrița Sa bunătate, va lăsa oare pe om, făptura Sa cea mai de preț să rămână răbdător de foame?

„Priviți la păsările cerului, spune Mântuitorul, că nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, ci Tatăl vostru Cel Ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele?” (Matei VI, 26)

De ce să dispunem de viața noastră cum vrem, mânați de interese egoiste sau bizuindu-ne pe propriile noastre puteri omenești, adeseori neputincioase în asigurarea condițiilor necesare întreținerii vieții și de ce să nu ne punem încrederea în ajutorul lui Dumnezeu, Care pe „toate le lucrează spre binele celor ce îl iubesc pe El” (Romani VIII, 28). De ce să cădem în abisul necredinței și să nu ne îndreptăm ochii inimilor spre cer, de unde se pogoară „toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit”, așa cum ne povătuiește psalmistul: „Aruncă spre Domnul grija ta și El te va hrăni” (Ps. 54, 25).

De ce atâta egoism dus până la ultima extremă: exterminarea ființei umane prin comiterea avortului? Poți ucide pe altul ca să trăiești tu? Sau lipsurile materiale și greutățile familiei te îndreptătesc să suprimi viața propriilor tăi fii ca să trăiești tu liniștit, scutit de griji, de sacrificii sau alte obligații părintești? Câtă împietrire și orbire sufletească!

Aduceți-vă aminte ce ați făgăduit înaintea lui Dumnezeu, când v-a fost sfântă și binecuvântată căsătoria prin Taina Nuntii? Ați jurat în fața Sfântului Altar că veți distruge darul sfânt al vieții?

Nu, ci ați jurat credință că veți păzi rânduielile legii și veți da naștere de prunci buni ca să dobândiți de la Dumnezeu spor în toate faptele cele bune și „petrecere fără de prihană în viață”.

De ce călcați cu atâta ușurință acest legământ sfânt pe care l-ați încheiat cu Dumnezeu? Nu vă temeți de pedeapsa dumnezeiască sau nu știți că sângele copiilor voștri avortați va striga cumplit în ziua judecării cerând dreptul la viață, pe care voi înșivă le-ați răpit-o fără nici o milă.

Credeți că săvârșirea avortului este un act firesc sau o rațiune de a fi a existenței și promovării vieții pământești? Nu, ci dimpotrivă o josnicie, o degradare totală a sentimentului uman, o faptă bestială care îl coboară pe om mai jos de treapta ființelor necuvântătoare, căci acestea, oricât ar fi ele de sălbatice nu și nimicesc niciodată odraslele lor, ci le ocrotesc și le

hrănesc cu grijă până la momentul când ajung să-și procure singure hrana. Cum este posibil ca omul în cinste fiind, înzestrat de Dumnezeu cu rațiune și cu toate darurile spirituale, să devină atât de nesimțitor și învârtoșat la inimă încât să accepte uciderea propriilor săi prunci?

Aceasta nu este altceva decât rodul necredinței care pune stăpânire astăzi pe sufletele depărtate de adevăr. Ori, când cineva nu crede în Dumnezeu, minimalizează păcatul, considerând că totul îi este permis, inclusiv avortul. Când vorbim de avort nu ne referim la lepădările fără de voie, ci la întreruperea intenționată a sarcinilor săvârșită în mod premeditat, fie pe calea întrebuițării mijloacelor anticonceptionale, fie pe calea operației sau alte căi distrugătoare de viață omenești, pe care mamele creștine de astăzi le cunosc mai bine și le practică fără nici o ezitare. În loc să devină izvoare dătătoare de viață, ele fac din trupurile lor cimitire de morți, sau cred că pruncii înainte de naștere nu îndeplinesc toate însușirile psiho-fizice ale unui om.

Există în mintea multora inoculată concepția îngustă că omul este integru numai după ce se naște, ignorându-se cel mai esențial lucru recunoscut în unanimitate de toți medicii și anume că făptura umană se plămădește în momentul concepției. În acel moment al zămislirii se petrece o minune: Dumnezeu colaborează cu omul.

El pregătește un trup și plămădește un suflet nemuritor (din sufletul părinților) și odată sălășluit în acest trup, sufletul se dezvoltă întocmai ca aluatul care dospește toată frământătura și din clipa aceea pruncul posedă firea umană întreagă.

Prin urmare, porunca: „Să nu ucizi” se extinde și asupra embrionului, care este persoană încă din momentul concepției, cu depline drepturi ca și un om matur. Pe pământ nu i s-a dat un nume, însă în ceruri i s-a rânduit un înger păzitor și i s-a pregătit un loc. Așa că cine îndrăznește să curme firul vieții unui prunc adăpostit în sânul matern intră cu neleguire într-un drept care aparține numai lui Dumnezeu, singurul stăpân al vieții și al morții, așa cum însuși mărturisește zicând: „Eu dau viață și eu omor, Eu rănesc și eu tămăduiesc și nimeni nu poate scăpa din mâna mea (Deuteronom XXXII; 39).

Sfânta noastră Biserică a condamnat și condamná aspru avortul în numele lui Dumnezeu care a dat viața omului în actul creației când a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie (Facere II; 7); în numele lui Dumnezeu care a ocrotit această viață, pe Muntele Sinai cu porunca: „Să nu ucizi”, dar mai ales în numele Mântuitorului nostru Iisus Hristos care venind pe lume, și-a vărsat propriul Său sânge și a înviat din morți pentru ca omul „viață să aibă și mai mult să aibă” (Ioan X; 10). Cu fiecare prunc născut pe lume apare o nouă viață, o rază de lumină, dătătoare de har, de mângâiere și de binecuvântare, căci cine știe câte binefaceri poate răspândi în lume acest nou născut; poate deveni un medic, un poet, un savant sau un preot și de roadele muncii lui mulți vor beneficia sau se vor bucura și astfel viața rodnică și fericită va înflori pe fața întregului pământ.

Astăzi, s-a constatat că rezultatele cercetărilor științifice și concluziile la care a ajuns medicina, antropologia, biochimia și biologia contemporană sunt întru totul de acord cu învățătura Bisericii. Corelate la un loc, aceste adevăruri exprimă în unanimitate faptul cert și incontestabil că avortul, din moment ce întrerupe o viață cu identitate separată, este crimă; că embrionul este viață cu existență și identitate de sine, individ cu toate drepturile din momentul concepției. Acest concept fundamental l-au formulat și Sfinții Părinți ai Bisericii noastre în operele lor „Cel ce omoară fătul prin meșteșugire, se supune pedepsei uciderii”, spune Sf. Vasile cel Mare, în canonul 2, iar în canonul 6 spune că, femeile „care dau medicamente avortive sunt ucigașe ca și cele care primesc otrăvurile și omoară fătul”.

Complicitatea la avort este complicitate la ucidere. Sf. Ioan Gură de Aur consideră împreună vinovat de

păcatul uciderii și pe bărbatul femeii care acceptă avortul sau își îndeamnă soția să avorteze copilul. Iată ce spune acest mare învățător al Bisericii: „de ce semeni acolo unde ogorul are de gând să strice rodul? Acolo unde se săvârșeste ucidere înainte de naștere? Căci nici pe desfrânata nu o lași să rămână desfrânată, ci o faci ucigașă de om! Vezi cum se ajunge, deci, de la beție la desfrânare, de la desfrânare la adulter, de la adulter la ucidere! Sau chiar mai rău decât uciderea, căci nu am cum să o numesc.

Nu numai că ia viața celui ce se naște, dar împiedică a se da naștere la prunci. și darul lui Dumnezeu îl batjocorești, și legilor Lui te împotrivesți? și ceea ce este blestem tu iei drept binecuvântare? Și sălașul nașterii îl faci sălaș al uciderii? și femeia care ți-a fost dată spre naștere de prunci o pregătești pentru ucidere? ” Potrivit învățaturii Sfintei noastre Biserici, avortul sau întreruperea sarcinii este ucidere voită săvârșită cu premeditare. Este ucidere mai vinovată, mai gravă și mai urâtă înaintea lui Dumnezeu decât oricare ucidere, pentru ca ia dreptul la viață unei ființe omenești înainte de a o gusta și, mai ales, înainte de a se vrednici de Sf. Botez.

Vinovate de păcatul uciderii se fac și „femeile însărcinate care au luat buruieni ca să ucidă pruncul s-au au luat ca să nu rămână însărcinate. Toate aceste fapte se socotesc ucideri și se canonisesc greu”.

Deci, menirea mamelor noastre creștine este aceea de a da naștere, de a îngriji și ocroti viața și nu de a o suprima.

Exemplul Maicii Domnului care ne apare zugrăvită în icoană cu pruncul în brațe este revelator în acest sens. Ea ne arată care este rolul primordial al mamei și anume acela de a se jertfi cu toată dăruirea pentru nașterea, creșterea și educarea copiilor, viitorul societății și speranța zilei de mâine.

Astăzi ne trebuie mai mult ca oricând asemenea mame, căci este bine cunoscut faptul, că dacă omenirea a dat personalități celebre, genii, eroi sau sfinți, acesta s-a datorat faptului că astfel de oameni au avut mame mari la suflet care s-au dedicat cu toată ardoarea și ființa în scopul formării lor.

V-am împărtășit astfel de gânduri, pentru că, deși suntem un popor ortodox recunoscut și apreciat în toată lumea pentru evlavie pentru spiritul său de jertfă, am ajuns să ne discredităm în fața tuturor pentru aceste blasfemii strigătoare la cer, căci batem recordul pe plan mondial cu numărul impresionant al divorțurilor și al întreruperilor de sarcină care se practică pe scară tot mai largă.

Suntem un popor viguros cu un bogat tezaur de tradiții și spiritualitate ortodoxă pe care am moștenit-o de la vrednicii noștri înaintași, iubitori de neam, de evlavie, de cultură și obiceiuri frumoase. Dacă vom continua să înaintăm în acest ritm de decadentă morală, vom ruina toată strădania și zestrea lor depusă în slujba binelui, fericirii și vieții acestui popor și vom ajunge o țară îmbătrânită, lipsită de vlagă și de perspectivă. Ne place să ne lăudăm cu moșii și strămoșii noștri și nu este rău că o facem, însă trebuie să recunoaștem cu regret că suntem departe de modul lor de a gândi și a trăi, căci ei aveau o altă mentalitate. Oricâte greutăți ar fi de întâmpinat, ei nu se eschivau și nu renunțau la îndeplinirea datoriilor lor creștinești și familiale, ci aduceau copii pe lume și îi creșteau cu grijă în frică de Dumnezeu.

Dacă vrem să ne bucurăm de o viață tihnită, liberă și prosperă nu avem altă cale decât să îi urmărim pe ei. Când iudeii se lăudau cu strămoșul lor Avraam, Mântuitorul le-a zis: „dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam”. (Ioan VIII, 39). Astăzi, mai mult ca oricând, aceste cuvinte ni se potrivesc și nouă.

Dacă vrem să dovedim că suntem vrednici urmași ai înaintașilor noștri, atunci să le urmărim exemplul lor. Nădăjduind că aceste cugetări ale noastre vor pătrunde în adâncul inimilor și că pe viitor veți reflecta profund asupra datoriei de competență, de a înmulți pe pământ darul sfânt al vieții, rugăm pe Bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze căminele părintești cu har și îndestulare, cu prunci sănătoși și buni ca să odrăsească ca „niște vâstare tinere de măslin împrejurul meselor voastre”.